

סוגרים שבוע

מספרים ש...

החצוף שמפריע לי לישון

השעה היתה שתיים בצהריים. הייתי תשושה לחלוטין לאחר לילה ארוך ללא שינה וחיכיתי בקוצר רוח לרגע בו אוכל לצנוח למיטה. המשלוח לו המתנתי הגיע זה עתה מן המכולת, וסוף סוף יכולתי להתכרבל מתחת השמיכה. ואז נשמע צלצול הפעמון. נותרתי שוכבת במיטתי, בתקווה שהמצלצל יתייאש ויפנה לדרכו. אך תקוותי נכזבה והוא הוסיף לצלצל. אוף! כולם יודעים ששתיים עד ארבע הן שעות מנוחה. האם המצלצל אינו יודע זאת?

קמתי וניגשתי אל הדלת. "מי זה?" שאלתי בעצבנות. מן העבר השני שמעתי תשובה בלתי ברורה על "איש מכירות".

"מצטערת", סיננתי, "איני יכולה לפתוח את הדלת". מעבר לדלת שמעתי: "זה חשוב". בין שתיים לארבע בצהריים, חשבתי לעצמי, אין דבר חשוב מן השינה. מבעד לדלת, שמעתי אותו אומר דבר מה נוסף, אך הייתי רגוזה ועייפה מכדי להקשיב. בדרכי אל החדר, שמעתי את הפעמון מצלצל שנית, והדבר העלה את חמתי. נו, שילך כבר! חצוף שכמותו, מה הוא מפריע לי עכשיו. ניסיתי להירדם שנית, אך ללא הצלחה. הייתי כעושה מידי. החלטתי ללכת ולסיים במטבח את שטיפת הכלים מארוחת הצהריים.

בדרכי למטבח, שמתי לב לפיסת נייר שבצבצה מתחת לדלת הכניסה. הרמתי אותה וכך היה כתוב בה: "אני מצטער, רק רציתי למסור, שהמפתחות שלכם הושארו בצד החיצוני של הדלת".

(מתוך "הצד השני של הסיפור")

נקודה למחשבה: האם קרה לכם פעם שכעסתם וביקרתם מישהו ולבסוף התברר שלא היתה לכך הצדקה? האם קרה פעם שהאשימו אתכם על לא עוול בכפכם? כיצד אפשר למנוע מצבים כאלו?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

לבוש - "ויעש ה' אלוקים לאדם ולאשתו כתנות עור

וילבישים" (ג, כא). בגדים הם כבר מזמן לא משהו שנועד רק לשמור מפגעי מזג האוויר. תעשיית האופנה היא אחת החזקות בעולם, ובני אדם משקיעים זמן למכביר וסכומי עתק רק כדי להיראות טוב ולהופיע בפומבי בצורה מרשימה.

מה המקום שהלבוש תופס בחיים שלכם? מה היחס בין איך שאתם מתלבשים לאיך שאתם מבפנים? עד כמה השיפוט שלכם כלפי אנשים תלוי בהופעה החיצונית שלהם?

שבת - "ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו" (ב, ג) -

"שבת היא דבר גאוני", אמר פעם מישהו, "אם היא לא היתה כתובה בתורה - היה צריך להמציא אותה". העניין הוא שלא כולם מרגישים כך. יש כאלו שחשים שזהו יום מעיק של הגבלות ואיסורים ("אוף, מתי כבר יוצאת שבת! אין פייסבוק, אין סלולארי ואפילו לנסוע לעשות שופינג עם חברות אי אפשר...").

מה דעתכם? מהי שבת בשבילכם? מה היא נותנת לכם?

מתוך הפרשה

מי עושה את האדם?

השבת אנו זוכים להתחיל את התורה שוב מבראשית ולפגוש בפרשה אחת כמה סיפורים מופלאים ומעוררי מחשבה: בריאת העולם והאדם, חטא האכילה מעץ הדעת, מעשה קין והבל, האנושות שמשחיתה את דרכה ועוד.

אחד הביטויים המפתיעים בפרשה מופיע בתיאור בריאת האדם. התורה אומרת: "ויאמר א-לוהים: **נעשה אדם בצלמנו כדמותנו**" (בראשית א, כו). השימוש של התורה ב**לשון רבים** - "נעשה", אינו מובן. היה ראוי לומר "**אעשה**", בלשון יחיד. ההתנסחות בלשון רבים מעוררת בעיה אמונית כיוון שהיא נותנת מקום לחשוב שיש ח"ו שותף עם הקב"ה בבריאת העולם.

ובאמת בתלמוד הירושלמי (ברכות פרק ט') מתואר ויכוח בין המינים (=הכופרים) לרבי שמלאי, והם מנסים להוכיח מהפסוק הנ"ל שיש ח"ו שתי רשויות שבראו את העולם.

במסכת מגילה (ט, א) מסופר על תלמי מלך מצרים שכינס 72 מחכמי ישראל וביקש מהם לתרגם את התורה ליוונית. הגמרא מספרת שבעשרה מקומות שינו החכמים מן המובן האמיתי של התורה בתרגומם כדי למנוע אי הבנות וכעס מצד הגויים. אחד המקומות הוא הפס' שלנו - "נעשה אדם". כולם תרגמו אותו בלשון יחיד: "**אעשה אדם** בצלם ובדמות".

אך גם אם נסתדר עם טענות הגויים ונתחמק מקושיות הכופרים מה נענה לעצמנו? מדוע באמת מתארת התורה את עשיית האדם בלשון רבים?

כמה מן המפרשים הציעו תשובה לשאלה אך נתמקד בזו של הרמב"ן. הוא מסביר שאת הקריאה "נעשה אדם" מפנה הקב"ה **לאדמה**, ואומר לה: **את ואני נעשה אדם**.

מה משמעות הדבר?

האדם מיוחד מכל בעלי החיים בכך שהוא מורכב **משני צדדים שונים בתכלית**.

מצד אחד יש לו גוף חומרי, "עפר מן האדמה", יש לו יצרים ונטיות נמוכות.

מצד שני, יש בו נשמה א-לוהית עליונה - "ויפח באפיו נשמת חיים".

הבחירה נתונה בידו, האם להמשך אחר נשמתו, להתעלות ולהאיר את העולם, או חלילה להפך, להימשך אחר גופו, להשתעבד לתאוותיו ולרדת מטה מטה.

כל החיים האדם נמצא במתח הזה שבין שני הקטבים האלו - בין החומר לרוח, הגוף לנשמה. הבחירה בידו כיצד להיעשות לאדם, מה יהיה העיקר ובאיזה כיוון ייבחר.